

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Силистра, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Людмил П. Хърватев

Членове: Анелия Д. Великова
Ана Аврамова

при участието на секретаря Данаила Т. Георгиева
в присъствието на прокурора Теодор Димитров Желев (ОП-Силистра)
като разглежда докладваното от Людмил П. Хърватев Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20213400600156 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 28 от 18.05.2021г. постановена по НОХД №773/2020г., Силистренски районен съд е признал подсъдимия Н. П. Р. за виновен в това, че на 25.02.2020г. в гр.Тутракан, обл.Силистра, около 16:30ч. на територията на „Индустриален парк-Тутракан“, на адрес „Ана Вентура“ №5а, противозаконно попречил на орган на властта-мл.инспектор Т Ф, на длъжност полицаи в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра и на мл.инспектор И В И на длъжност полицаи.водач на патрулен автомобил в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра да изпълнят задълженията си по опазване на обществения ред, съгласно дадените им правомощия по чл.64, ал.1, ал.2 и ал.4 от ЗМВР, като не е изпълнил дадените му устно разбираеми полицейски разпореждания, включително и да преустанови противоправното си поведение, поради което и на основание чл.270, ал.1 НК и чл.36 и чл.54 НК го е осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца.

Признал е подс.Н. П. Р. за виновен в това, че на същата дата и място чрез удар със крак е причинил телесни увреждания, представляващи разстройство на здравето неопасно за живота на мл.инспектор Т Ф, на длъжност полицаи в

група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра, поради което и на основание чл.121, ал.2, предл.4, т.3, вр.с чл.130, ал.1 НК и чл.36 и чл.54 НК го е осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от една година.

Признал е подс.Н. П. Р. за невиновен в това, че на същата дата и място противозаконно повредил 2бр. пагони, тип тунел, част от форменото облекло на мл.инспектор Т Ф, на длъжност полицаи в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра и на мл.инспектор И В И на длъжност полицаи.водач на патрулен автомобил в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра, носени по ЗМВР, поради което и на основание чл.304 НПК го е оправдал за престъплението по чл.274а, ал.3 НК.

На основание чл.23, ал.1 НК съдът е определил едно общо наказание до размера на най-тежкото, а именно лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което на основание чл.66 от НК е отложил за срок от три години.

Осъдил е подс.Р. да заплати направените по делото разноски.

Недоволен от постановената присъда е останал подсъдимия Н. П. Р., който я обжалва лично, а в последствие и чрез адв.Б. Жалбоподателя счита присъдата за необоснована и незаконосъобразна, и постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с правото на защита. В жалбата пространствено се навеждат доводи за обективна и субективна несъставомерност на престъпленията, за които подсъдимия е признат за виновен, като се иска от въззивната инстанция да отмени присъдата и постанови нова, с която да признае подсъдимия за невинен.Алтернативно се иска отмяна на присъдата, и връщане на делото за ново разглеждане от първата инстанция. Редовно призован подс.Н. П. Р. се явява лично в съдебно заседание, и в присъствието на адв.Б. По искане на последния, съдът допусна и проведе допълнителен разпит на подсъдимия. В хода по същество адв.Б отново изтъква доводи за несъставомерност на деянията извършени от подс.Р., и поддържа направените в жалбата искания.

Подс.Р. заявява, че се придържа към казаното от защитника му, а в правото му на последна дума изразява желание да бъде признат за невиновен.

Представителят на Окръжна прокуратура-Силистра счита жалбата за неоснователна. Прокурорът намира, че по делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, както в досъдебната, така и в съдебната фаза. Прокурорът счита, че от обективна и субективна страна обвиненията по които подсъдимия е признат за виновен са доказани по несъмнен начин. В тази връзка всички доказателства и направени възражения са намерили отражение в постановения първоинстанционен акт. Поради това, прокурорът иска от въззивната инстанция да потвърди изцяло присъдата на първоинстанционния съд.

Силистренски окръжен съд на основание чл.314, ал.1 НПК извърши цялостна проверка на обжалваната присъда, и след като взе предвид доводите изнесени в жалбата, становището на страните и доказателствата по делото констатира следното:

От фактическа страна първоинстанционния съд е установил, че свидетелите И Ф и Г са полицаи в група „Охранителна полиция“ към РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра. На 25.02.2020г. те са изпълнявали служебните си задължения по охрана на обществения ред за времето от 07.00ч до 19:00 часа, съобразно утвърдения от Началника на РУ-Тутракан график за дежурствата на полицейските служители. Те били екип със служебен автомобил, като св.Ф бил старши на наряда, а св.И-водач на автомобила. В около 12:10ч. екипа получил сигнал от ОДЧ да посетят адрес в гр.Тутракан, поради възникнал скандал между две лица и упражнено физическо насилие. При пристигането си на място, полицейските служители не установили никой от участниците в скандала, а заварили единствено екип на ЦСМП, изпратен по същия повод. От ОДЧ, полицейските служители разбрали кое е пострадалото и подало сигнала лице, и понеже той им е бил известен го посетили в дома му. Там отишъл и медицинския екип, където били посрещнати от св.М, който обяснил, че е бил нападнат и ритан от подс.Н.Р.. След като била оказана мед.помощ на М, и поради това, че страните в инцидента били познати на полицейския екип, св.Ф провел телефонен разговор с подсъдимия, като го приканил след работа да посети РУ-Тутракан за изясняване на случая. Още при телефонният разговор, подсъдимия се държал агресивно и непочтително, като се заиграл с името на св.Ф. Работейки по случая полицейските служители установили и свидетели на инцидента, които били свидетелите Ч и Ч.

След като установили достатъчно обстоятелства по случая, полицейските служители решили да посетят подсъдимия на работното му място и да снемат сведения от него. По този повод в около 16:00 часа те пристигнали в „Индустиален парк-Тутракан,, където се намирало и предприятието, в което работил подсъдимия. Там помолили св.Ч /охрана на портала/ да повика подс.Р.. Ч чрез св.Ч предал на подсъдимия, че трябва да излезе на портала, където го чакали полицейските служители. След като пристигнал подсъдимия, св.Ф му се представил и обяснил повода за срещата им. Св.Ф седял в автомобила с папка в ръка и се готвил да запише обясненията на подсъдимия. Последния обаче отговорил остро, като им казал да мълчат и да слушат него, при което от работните си дрехи извадил някакви листи. Упрекнал полицаите, че не работят по подаден от него сигнали, а се занимават с глупости. Служителите му обяснили, че имат задача да изяснят конкретен случай, и не работят по неговите жалби. Св.Ф настоятелно се опитал да изиска от него необходимите сведения, но подсъдимия очевидно не желал да съдейства. Това принудило св.И да го предупреди неколkokратно да не пречи да си изпълнят служебните задължения. Подсъдимия обаче им заявил, че няма намерения да се занимава с тях и се връща на работа. Той бил предупреден, че ще бъде задържан за неизпълнение на полицейско разпореждане. Св.И му наредил да спре на местото където се извършила полицейската проверка, и му наредил да постави ръцете си на гърба за да му бъдат поставени белезници, при което подсъдимия започнал да бяга към вътрешността на двора. Полицейските служители го последвали, включително с патрулния автомобил. В това време подсъдимия се хванал с

две ръце за гредите на покрива на паркиран там автомобил. Свидетелите Ф и И отново наредили на подсъдимия да си постави ръцете на гърба, но понеже не последвала такава реакция го предупредили, че ще бъде използвана физическа сила. След това двамата полицейски служители го хванали за ръцете и със сила го отделили от гредите на автомобила. Подсъдимия започнал да буйства и всячески се съпротивлявал на опитите на полицаите да му сложат белезници. Св.И с подсечка успял да наруши равновесието на подсъдимия, който при падането си се хванал да униформите им, при което на земята паднали пагони, нагръден знак, химикалки и монети. И тримата борещи се паднали на земята, като св.И го държал за едната ръка, а св.Ф се опитал посредством ключ да обърне подсъдимия, за да му поставят белезници. Подсъдимия започнал яростно да рита, при което един от ритниците му попаднал в пръстите на лявата ръка на св.Ф. Той извикал от болка и се отдръпнал назад, като от пръстите му потекла кръв. Като видял това, св.И нанесъл няколко фиксиращи удара в лицето на подсъдимия с юмрук, като същевременно му викал да престане да се съпротивлява. Подсъдимия най-накрая направил това, при което му били поставени белезници и вкаран в патрулния автомобил.

От заключението на СМЕ е видно, че на св.Ф са причинени контузия на гривнена става, контузия на трети пръст на лявата ръка с отпадане на по-голямата част от нокътя, кръвене и кръвонасядане на крайната фаланга и оток на пръста. Уврежданията съставляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Според въззивната инстанция, първоинстанционния съд е изяснил фактическите отношения, и въз основа на необходимите и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, е достигнал до единствения и непротиворечив извод относно извършените деяния, авторството и виновността.

В тази връзка въззивната инстанция намира жалбата за неоснователна.

Извършената от първоинстанционния съд интерпретация на доказателствената съвкупност е вярна, и се споделя напълно от настоящата инстанция. Районният съд е проявил процесуална активност да анализира достоверните части на гласните доказателствени средства, като по този начин е изпълнил изискванията по чл.14 и чл.107, ал.5 НПК. Контролът за достоверност на свидетелските показания е извършен на базата на обективна съпоставка помежду им, и спрямо цялата доказателствена съвкупност. При обсъждане въпроса за авторството на деянията, първоинстанционния съд е извършил анализ на доказателствените източници и ги е интерпретирал според действителното им съдържание, поради което процесуалната му дейност не е опорочена.

Въззивната инстанция не споделя възраженията на защитата на подсъдимия за незаконосъобразност и необоснованост на първоинстанционната присъда, и изложените в тази връзка доводи за неустановяване на правомощията на полицейския екип, целта на срещата им с подсъдимия и липсата на подадени конкретни разпореждания към

подсъдимия, обективиращи съставомерността на деянието по чл.270, ал.1 НК.

Несъмнено по делото е установено, че свидетелите Ф, И и Г са сформирали състав от наряд изпълняващ патрулно-постова дейност в периода от 07:00ч до 19:00ч. на 25.02.2020г., съгласно утвърден от Началника на РУ-Тутракан график на дежурство. Правомощията на полицейските органи са регламентирани в ЗМВР и редица подзаконовни нормативни актове /в това число и Инструкция №8121з-929/02.12.2014г./, а конкретно за служителите включени в състав на наряд и изпълняващи патрулно-постова дейност, задълженията им произтичат и от типовата длъжностна характеристика, където изрично е посочено, че тези служители работят по опазване на обществения ред, предотвратяват и оказват съдействие при разкриване на престъпления и нарушения на обслужваната територия.

При изпълнение на тези задължения, нарядите са подчинени на длъжностните лица, които отговарят за изпълнението на ППД и на дежурните в ОДЧ, съгласно чл.45 от Инструкция №8121з-929/02.12.2014г. Именно от ОДЧ при РУ-Тутракан, полицейския наряд е получил нареждане да посетят възникнал скандал в района на училище „Йордан Йовков“ в града. В хода на проверката полицейския екип е установил участниците в инцидента, от които е следвало да снемат сведения, и по този повод те са предприели действия за среща с подсъдимия. Действително, първоначално св.Ф е провел телефонен разговор с подсъдимия, при който са се уговорили за среща в по-късен час, но след събиране на достатъчно данни / в това число и установяването на св.Ч/, с оглед оперативната си самостоятелност са преценили, че е необходимо да се срещнат по-рано с подсъдимия. Нито един нормативен акт не ограничава полицейските органи, при изпълнение на поставените им задачи да се съобразят с благоразположението и личния комфорт на гражданите, още по-малко, когато съдействат за разкриването на престъпление, и когато се касае за лице, по отношение на което има обосновано предположение, че е извършило противозаконните действия.

В тази връзка са безпочвени възраженията на защитата, че полицейския наряд не е посочил причините за призоваването на подсъдимия от работното му място, още повече, че това не отговаря на действителността. Подсъдимия много добре е разбрал защо е повикан от полицейските служители, и това той лично го потвърждава в проведения пред въззивната инстанция разпит. В него той заяви: „Полицейските служители ми казаха, че ме търсят за това, че е подаден сигнал срещу мен, че съм имал някакво стълкновение с моя комшия“. След това подсъдимия сочи: „Само искам да вмъкна, че на 25, при разговор със служителите на реда, когато се мотивирах че ще им дам сведения, в себе си имах постановление на прокурор, в което как М си служи с лъжесвидетели срещу заплащане да свидетелстват срещу мен и исках да го предоставя на служителите на реда. Те отказаха да го погледнат, понеже не ги интересуват другите казуси. Те били дошли точно по конкретен случай за съответното стълкновение на 25...“.

Това изявление е източник на редица факти, опровергаващи защитната позиция.

На първо място, подсъдимия много ясно е разбрал повода на срещата си с полицейските служители, а именно инцидента със св.М, и то конкретно на 25.02.2020г.

На второ място, подсъдимия пределно добре е разбрал, че разговорът е служебен, свързан с конкретен случай, тъй като полицейския екип е униформен, със служебен автомобил, и подсъдимия сам изтъква, че ги приема, като „служители на реда“.

На следващо място, подсъдимия е разбрал също така много ясно, че от него ще се снемат сведения по този случай, за да може и той да изрази позицията си по него.

И не на последно място, на опита на подсъдимия да използва ситуацията и да представи пред служителите данни за друг инцидент със св.М, полицейските служители достатъчно ясно отново са му подчертали, че идването им е по повод единствено и само по случаят от същия ден. Именно отчитайки длъжностното качество на свидетелите Ф, И и Г, подсъдимия се е опитал да ги заангажира със случай важен за него.

Във въззивната инстанция подсъдимия отрича на инкриминираната дата да се е срещал със св.М, което категорично се опровергава, както от М, така и от свидетелите Ч и Ч.

След като разбрал, че полицейските служители няма да вземат никакво отношение по другия случай, подсъдимия се е отправил към работното си място, възпрепятствайки полицейските служители да изпълнят служебните си задължения, и въпреки отправените му разпореждания. Действията му по напускане мястото на проверката /което той е направил достатъчно категорично, побягвайки/, е предшествано и от изричане на установените по делото реплики, към служителите на полицията.

Изразената пред въззивната инстанция от подсъдимия версия, че той се е съгласил да съдейства на полицейските служители, и тръгването му от мястото е било с цел да си вземе личните документи, съдът приема за защитна такава и не я кредитира, поради нейната недостоверност. В дадените пред първоинстанционния съд обяснения той е „пропуснал“ да отбележи това съществено обстоятелство, а от друга страна, не се подкрепя от доказателствената съвкупност. Последващото му поведение също категорично противостои на тези твърдения.

Предизвикателното вербално отношение, ведно с демонстративното му напускане на мястото на проверката са предизвикали и реакцията на св.И, който нееднократно му е разпоредил да остане на мястото, където се е извършвала проверката, разпоредено му е да спре, а след това и предупреден, че ще бъде задържан.

Св.М също потвърждава, че когато попитал полицейските служители защо задържат подсъдимия, му е било отговорено, че подс.Р. не е изпълнил полицейско разпореждане.

Цялостното поведение на подс.Р. е насочено, посредством бездействие и действия да затрудни, да възпрепятства, да създаде спънки срещу

осъществяваните от органите на полицията служебни задължения.

Както бе посочено вече, свидетелите Ф, И и Г са били с униформи, с патрулен обозначен автомобил, което е показвало, че те извършват действия именно като органи на властта, с оглед извършваната проверка, възложена им от ОДЧ при РУ-Тутракан. Това обстоятелство е било съзнавано категорично от подсъдимия /предвид изложените по-горе обстоятелства/, но въпреки това той пасивно и активно е препятствал и пречил на органа на властта да изпълни своите задължения, като е постигнал и целта си, тъй като проверката на това място не е извършена, а се е стигнало до прилагането на физическа сила и задържането на подсъдимия, вследствие на неговото поведение. Тези свои действия служителите на полицията са извършили съобразно дадените им правомощия, съгласно чл.85, ал.1, т.1 и чл.86, ал.2 от ЗМВР.

Действително, не всяко неподчинение на разпореждане на орган на власт съставлява противозаконно пречене на изпълнението на задълженията на органа, като изисква обективно поведение от страна на дееца с достатъчен интензитет, който обуславя и по-високата обществена опасност на деянието, съставляващо престъпление, в сравнение с административното нарушение.

Според въззивната инстанция, подсъдимия в процесния случай с поведението си е надхвърлил допустимите разумни граници на обикновена съпротива, тъй като неговите действия са насочени не само към възпрепятстване на проверката, а и към нанасяне на физически увреждания на полицейския служител. Интензивността и насочеността на съпротивата изключва оправдаване на подобно поведение. Именно поради това, въззивната инстанция се солидаризира с извода на първоинстанционния съд за съставомерност на деянието по чл.270, ал.1 НК, от обективна и субективна страна. Налице са целените от подсъдимия общественоопасни последици, изразили се в създаването на пречки за служебната дейност на съответния орган на власт, а именно да изпълни задълженията си.

Действително първоинстанционния съд е приел в присъдата, че подсъдимия е попречил на органа на властта да изпълни задълженията си по чл.64, ал.1, ал.2 и ал.4 от ЗМВР, като не е посочил правомощието по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. В тази връзка защитата на подсъдимия излага възражения, че след като няма изменение на обвинението по чл.287 от НПК, и няма оправдателен диспозитив, то тогава подсъдимия е осъден за обвинение, по което той не се е защитава, т.е. нарушено му е правото на защита.

Въззивната инстанция не споделя тази позиция. За да се приложи процедурата по чл.287, ал.1 НПК и да се повдигне ново обвинение, е необходимо в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд да се разкрият нови, допълнителни факти за деянието, от тези, послужили за основа на внесенния обвинителен акт. В случая това не е така, тъй като словесната формулировка очертаваща границите на правомощията на органа на власт, вменени му като задължение при изпълнение на поставената му задача, се съдържа и в обвинението прието в обвинителния акт. Приетата в присъдата формулировка не се дължи на събирането на доказателства в хода на съдебното следствие, които да се отразяват на приложимото право, а оттам

и на въпроса за отговорността на подсъдимия. Последният е имал възможност да се запознае с всички елементи от изпълнителното деяние на конкретното престъпление, като той не е осъден по непредявени факти извън тези очертани в обвинителния акт. За него не е налице ново обвинение, и той е имал възможност адекватно да организира защитата си.

Не е налице необходимост и от оправдателен диспозитив в тази част, тъй като визираното правомощие по чл.72 ЗМВР не е елемент от изпълнителното деяние на престъплението по чл.270, ал.1 НК. Текста по чл.72 ЗМВР наред с този по чл.64, очертават единствено правомощията на полицейските служители, легитимиращи ги като орган на власт. Това не са бланкетни норми обвързващи подсъдимия с дължимо поведение.

Според въззивната инстанция, правните изводи очертани от признаците на престъпния състав по чл.131, ал.2, пр.4, т.3, вр.с чл.130, ал.1 от НК, съответстват на установеното по делото, подсъдимия от обективна и субективна страна е осъществил този състав, и първоинстанционния съд правилно е приложил материалния закон. Събраните в тази насока доказателства подкрепящи обвинението, като убедителни и достоверни следва да бъдат кредитирани с доверие. По делото безспорно е установено, че неизпълнението на разпореждането на полицейските служители, прераснало и в съпротива спрямо органите на реда, като действията на подсъдимия са насочени към възпрепятстване усилията на полицейските служители, да му поставят белезници и да го задържат. Изводите за авторството на деянието се извеждат от гласните и писмени доказателствени средства за вида и механизма на увреждането, причинено на св.Фучиджи при изпълнение на служебните му задължения, по време на полицейската проверка.

Правилно, на база доказателствената съвкупност е изграден извода, че са налице всички съставомерни признаци на престъплението, за което срещу подсъдимия е повдигнато обвинение.

Установено е по категоричен начин времето, мястото и начина на осъществяване на деянието, както и неговото авторство. Налице е и квалифициращото обстоятелство, телесната повреда да е нанесена на полицейски орган при изпълнение на службата му.

Предвид на това, не могат да бъдат споделени възраженията на защитата, че престъплението не е доказано по несъмнен начин. В тази връзка неправилно се интерпретират показанията на свидетелите С и М, които са изложили своите възприятия съобразно тяхното индивидуално позициониране спрямо мястото на конфликта /в началото те са наблюдавали конфликта от административната сграда/, и динамичността на обстановката, като всеки един от тези фактори обуславя нееднаквото възприемане на обстоятелствата и действията на участниците в конфликта. И двамата свидетели обаче са убедени, че е имало „доста борба“, продължила около 15-20м., т.е. съпротивата от страна на подсъдимия е била достатъчно интензивна и упорита.

Без значение за основния факт на доказване е, дали е имало кръв по ръката на св.Фучиджи или не. Характера и степента на увреждането

безспорно са установени от изготвената СМЕ, което е от значение за съставомерността на деянието. Действително, вещото лице допуска уврежданията да могат да бъдат получени и по друг начин, но на тази вероятна хипотеза противостоят установените обективни данни по делото, удостоверяващи, че уврежданията са причинени на пострадалия Фучиджи именно, посредством удар с крак.

При преценка на умисъла обаче за това престъпление, първоинстанционния съд не е преценил правилно обективните признаци, имащи значение за дефинирането на точната форма на вината. Напълно правилно е прието, че се касае за умисъл, но според въззивната инстанция, той следва да се квалифицира като евентуален, а не пряк. Това се извлича от обективните данни относно поведението на подсъдимия в този случай. Както бе посочено, подс.Р. е причинил увреждането върху ръката на св.Ф чрез удар с крак, при осъществяването от него съпротива срещу поставянето на белезници и задържането му. Това е довело до събарянето на подсъдимия на земята, при което св.И е държал ръцете му, а св.Ф се е опитал чрез прилагането на ключ на краката, да обърнат подсъдимия по лице за да поставят белезници на ръцете зад гърба му. По време на тази съпротива, подсъдимия е ритал с крака, и един от ударите е попаднал в ръката на св.Ф. Следователно, увреждането на полицейския служител не е било пряка цел на подсъдимия, но той е допускал настъпването на общественоопасните последици. Това е така, понеже той в стремежа си да им се противопостави, и по-специално да не бъде обърнат по лице, е нанасял хаотични ритници, съзнавайки, че в обсега на краката му се намира и св.Ф. Въпреки, че той не е целял пряко да нанесе увреждане, е допускал подобен резултат и се е съгласявал с неговото вероятно настъпване, тъй като не е преустановил тези си действия и при осъзнатата възможност за причиняване на резултата. Изложеното изключва наличието на съзнавана непредпазливост, при която деецът не преследва опасните последици, а само ги предвижда, като смята, че може да ги предотврати. В случая фактът, че подсъдимия е започнал да нанася ритници разбирайки, че св.Ф посредством ключ на краката му се стреми да го обърне по лице към земята, е започнал да нанася хаотични ритници, един от които е попаднал в ръката на пострадалия полицай. Това подсъдимия е извършвал съзнавайки, че пострадалия се намира в обсега на краката му, което не сочи съзнавана представа за предотвратяване на телесната му увреда, а на съгласие, приемане на възможността за настъпването ѝ.

Ето защо въззивната инстанция намира, че при правилно установената фактическа обстановка и верен анализ на събрания по делото доказателствен материал, първоинстанционния съд е направил и правилни правни изводи, досежно съставомерността на поведението на подс.Р., както от обективна, така и от субективна страна именно по реда на чл.270, ал.1 и по чл.131, ал.2, пр.4, т.3, вр.с чл.130, ал.1 НК.

Наказанието на подс.Р. не е несправедливо по своя характер, тъй като е съобразено със степента на обществена опасност на деянията и събраните данни за личността на подсъдимия. То е определено в минимално

предвидения от закона размер, и в максимална степен ще изиграе своята превантивна и възпираща поля върху подс.Р..

При извършената служебна проверка и на основание чл.313 и чл.314 НПК, въззивната инстанция не констатира нарушения при постановяване на съдебния акт, които да водят до отменяването или изменяването му.

Водейки се от тези си съображения и на осн.чл.338 НПК, Окръжния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №28 от 18.05.2021г., постановена по НОХД №773/2020г. на Силистренски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____